

SLUN

SKRAT

PODZIM 2013

SLUNOSKRAT SE VRACÍ!

ÚVODNÍK
Bára Hladíková

Krásný den!

Jak jste na tom s podzimem Vy? Já mám toto období sklizně moc ráda. Těší mě tedy, že i tahle sklizeň milých slov může přijít v tak příhodnou dobu.

Přes léto vyrostla spousta zážitků, které mezitím stihly uzrát a získaly tu správnou chuť - chuť vzpomínek, kapky nostalgie a sladkost koncentrovanou v tom, že v nás zůstaly především ty nejsilnější okamžiky.

A ty si teď mohou nalézt čtenáře, který si je náležitě vychutná. A něco z těchto vzpomínek si třeba každý uskladní ve své knihovničce. To abyste měli v zimě kam sáhnout, až se budete chtít zahřát vzpomínkami na léto.

Doufám, že se Vám bude číst tak dobře, jako se četlo mně. Ať k Vám všechna slova dále příjemně promlouvají.

MÍT SVŮJ SPLNĚNÝ SEN

Veronika Hegrová

Vůně léta. Vůně prázdnin. Vůně ohně, pečených brambor a přátelství. Vůně noci pod širákem. Vůně kamaráda Brontosaura. Do malého údolí nedaleko Bohuslavic u Kyjova jsme si jeli splnit své velké sny. Co si vlastně přejete?

Namalujte si to, zněla rada. Za rytmu podmanivé hudby ruce uchopily barvy tak, jak radila zbloudilá myšlenka. A tak se na dřevěné podlaze útulného domku rázem zrodila snová batolata. V zavinovačce představ s krajkou utkanou z touhy obnažená, zranitelná ve své syrové nahotě, ale s chutí žít. Hýčkaná a opečovaná čekají na svou výchovu, aby mohla dospět, dozrát, postavit se samostatně na vlastní nohy a žít vlastním skutečným životem. Petr a Zdeňka už jeden sen vychovali. Takový, který je v myslích mnohých lidí opravdu jen snem – žít v harmonii s přírodou, spolupracovat s ní namísto boje.

Učit se od ní její moudrosti. Nás nechali uvědomit si vlastní sny a tím je přivést na svět. Naučili nás, že sen je nejranějším obdobím skutečnosti. Naučili nás, že i Příroda sní – o tom, že chce žít a neumírat pro sny jiných. Naučili nás, že snít znamená radovat se z budoucnosti. Že snít znamená přát si. Že přát si znamená chtít. A že chtít znamená mít.

Mít splněný svůj sen.

BRONTOSAURŮ
Vojta Weisbauer

Nosím gringovský slamák
A připadám si jako campesin
Ráno na louku rád vstávám
A k obědu do kruhu přátel přisednu
Večer kolem ohně dlouho zpívám
A pak na seně se ve spacáku obejmu
Jsem brontosaur v plné síle
V soudržnosti zdoláváme cíle
Které jedinci jsou odepřeny
Protože v sobectví je zakořeněny

TU A TAM - ŽÍTKOVÁ 8.8.-17.9. 2013

Aneta Pokorná

Když jsem jela už znovu na stejné místo, tak jsem si říkala, jací lidé tam asi pojedou. Byla jsem hrozně nedočkavá a zvědavá, celou cestu mě to užíralo. Náš sraz byl v Bylnici. jako jedna skupinka ze tří jsme dorazili právě na tohle místo.

Nějaký čas jsme procházeli a poznávali část Bílých Karpat, než jsme došli na dané místo. Cestou jsme plnili spoustu zajímavých úkolů a poznávali místní obyvatele - třeba bohyně. Když už byl večer, tak jsme konečně našli louku a poblíž studánku. Zrovna když už jsme se chystali jít spát, jen jsme se ještě myli u studánky a podobně, uslyšeli jsme zvuky, potom jsme uviděli světla a nakonec jsme zaslechli hlasy. Další skupinky! Juchů, nejsme sami! Po seznámení a objetí se všemi, které jsme zas po dlouhé době potkali, jsme zalezli do spacáku a ulehli jsme pod hvězdy. Byla to nádhera a zdálo se nám zázračné, že je vidíme zrovna tady, v tuhle chvíli.

Další den, když jsme dorazili do tábora, nás překvapili orgíci svým kouzlem zaujmout publikum. Bylo krásné vstoupit do dění a zažít program na vlastní kůži. Ten den byl neskutečně pestrý a pro mě možná obzvlášť zajímavý a výjimečný. Měla jsem v ten den narozeniny, takže jsem se na to koukala z úplně jiného úhlu než ostatní. Na první den si pro nás připravili mnoho her i prací a jednou z nich byla právě hra zmrzlé tričko. Tu jsem si užila snad ze všech nejvíce.

Večer jsem měla ještě jednu sólo hru jenom já. Přišel Kuba do seníku a řekl, že nás začne rozpočítávat. Rozpočítával nás dost zvláště, až jsem z ničeho nic přišla na řadu já. Řekl, že mám jít k němu, a že mě pak Kačka odvede a mám zavřít oči. Kačka alias moje sestřenice mě chytila za ruku a odvedla ven ze seníku

do mokré a studené trávy. Obešly jsme podivné kolečko, myslím, že okolo stanu a týpí. Najednou se změnil směr a my jsme rychle šly, já jsem za Kačkou skoro vlála, dělám si srandu, málem jsem litala, až jsme najednou prudce zabrzdily. Kačka mi mezitím cestou řekla „Až tam dojdeme, tak otevři oči, napočítej do tří a strhni plachtu.“ Já jsem řekla: „Fajn!“

Otevřela jsem oči a všude se rozléhalo ticho, naprosté ticho. V seníku nikdo nebyl, teda kecám, byl, ale i nebyl. Velká, modrá, dlouze se táhnoucí plachta. Ani se nehnula, tedy chvílemi trochu. Napočítala jsem do tří a strhla plachtu. Ticho se z ničeho nic změnilo na kytaru a zpěv. Atmosféra se rázem z nuly změnila na sto. Chtějte to zažít, je to něco nepopsatelného! Nedá se to slovy ani vyjádřit. Sedím a najednou koukám, že mi Janča dává dort, přesněji tedy meloun. Všichni okolo mě zpívali písničku Marie a neustále se na mě dívali. Potom jsme měli po přesvědčování Kuby ještě táborák a světelnou show. Ty lidi, které odtamtud znám, chtějte potkat, oblíbíte si je a už se je nikdy nevymažete ze svého života.

SLUNOSKRAT

SLUNOSKRAT

TU VZPOMÍNÁM NA TAM NEZI KOPCI

Bára Hladíková

L é t o .
Slunko hřeje, ale většinou už nepálí. Je srpen. Krásné dny a chladné noci. To vše je nejlépe prožít přímo pod širou oblohou, karpatskými kopci a ve společnosti spousty veselých tváří. Pod kopcem stojí chalupa a stodola, někdy se tam prý u komína vyhřívají užovky. Teď to tam ožívá spoustou lidských hlasů. Tvoří dočasný domov u jabloní, které dýchají příhěby dávných dní. Povyk a smích proniká údolím. Aby slunko mohlo zahřát i ty nejmenší rostlinky, padají větší stromky a jsou stahovány dolů z kopců. Nepadá zde kosa na kámen, nýbrž hladí trávu po všech jejích vousecch. Znáte ten zvuk, když ostří zahraje na stonky vysokých bylin?

Víte, jak vypadají řady stébel, co si lehly pod ostřím a teď se vyhřívají na letním slunci? A dovedete si představit, jak škrábe seno, do kterého skáčete? Skákat do všeho po hlavě!

Při svitu ohně zde tančí čarodějky, pohanka se tu rozdává ve velkém a nikdo nemá hlad, lidé ww tu hledají svou rovnováhu. Zní zpěv, souzní s tóny strun. S výskáním se tu rozjařené obličejy houpou nad potokem. Jsou tu ženy. Jsou tu muži. Tančí - létem, radostí, s kosou a s krajinou.

SLUNOSKRAT

Lenka Hapáková - Žitkovská bohyně

SLUNOSKRAT

TROCHA LEZECKÝCH ZÁŽITKŮ

Martin Křížek

Na závěr letních prázdnin se každoročně koná Mezinárodní horolezecký filmový festival v Teplicích – tento rok to bylo již po 30. A to jsme si nemohli nechat ujít. V pondělí jsme se s několika kamarády sešli v Hradci Králové a mohli jsme, i přes počáteční problémy v podobě ujetých vlaků a podobných nepravostí, vyrazit.

Už někdy hluboko v zimě jsem si usmyslel, že bych rád vylezl na Milence a na Starostu, a tak se to jevil jako hlavní plán hned po příjezdu do Ádru. Nicméně v pondělí nám počasí nepřálo, takže po postavení stanu jsme se běželi informovat, kdo má kde rozdělanou cestu a co se všechno chystá následující týden.

Druhý den ráno skály byly bohužel mokré a tak jsme vyrazili na sportovky na Zadním Ostaši, kde se dá lézt i za vydatného deště, který našťastí již v noci pomalu ustal.

Ve středu se nám moc nechtělo ze spacáku, ale i přes počáteční zevling jsme vyrazili do adršpašského skalního města s tím, že něco najdem a vylezem. Jako první nám do oka padnul Empire State Building pod Třemi Obry, se kterým už mám nějakou zkušenost z loňska. Poté se naše kroky ubíraly ke Krakonošovu piánu, kde proběhl trénink stavění z přepadu.

Další zápis do vrcholovky byl na Metru, kam jsme se vysoukali již známou 2metrovou širočinou.

Vzhledem k tomu, že se již blížil čas oběda, tak padlo rozhodnutí, že dojdeme k Milencům a tam se najíme a uvidí se co dál. Jak jsme si tak seděli a jedli pod „Fichtlí“, tak jsem si pohrával s myšlenkou, co kdyby byla zrovna teď ta pravá chvíle na pokus o průstup věží k vrcholu.. Věděl jsem, že není nejsušší podmínka a že vnitřek bude nejspíš pěkně zelenej, nicméně nějaká dvojka to lezla před námi, a tak jsem se nakonec rozhodl, že do toho jdu.

K nástupu Přes Fichtli za VI mě poprvé dovedl Honza Výšek o Silvestru 2011, pak jsem tam zavítal ještě několikrát a vždycky jsem si říkal: „Ty jo, to by byla pecka být nahore – ale ten komín? No fuji!“. Nicméně tentokrát jsem tu byl s vercajkem a nebylo se na co vymlouvat, tak jsem do toho nalezl a začal se soukat. Prvních pár temp hrůza děs, ale pak se to mírně rozšíří a už to i celkem jde. Kupodivu ani tolik nevadil všudypřítomný zelený sliz. Po cvaknutí kruhu následuje, pro mě trochu morálový, traverz ke slaňáku. Od něj se již vleze do útrob věže, kde se jde dnem šikmého komínu k dalšímu kruhu – nápadně to připomíná Myší díru, ale bez schodů. Je to docela podivaná, co příroda dokázala vytvořit. Dále cesta pokračuje přímo vzhůru spárou, kde se dá oprít zádama o stěnu, takže se leze komín s příjemným odšlapem a cestou se dá založit i pár smyc.

Od dalšího kruhu cesta pokračuje dozadu skrz okno na písčitou polici se stromy a odtud opět úzkým komínem. Před ním jsme se s Vojtou vystřídali ve vedení a k mé úlevě jsem si mohl tuto délku vychutnat na druhém. Ale prý to byla chyba a měli jsme prolézt ještě dalším oknem kamsi, nicméně komín končil u předposledního kruhu těsně pod vrcholovou spárou, která mi přišla jako nejtěžší místo v celé cestě. Údajně se tam vylomil klíčový chyt, a tak se musí jít opravdu žábou. Erárka v ní celkem potěšila, nicméně jsem ji pojistil ještě jednou svojí, a pak už jsem se na několikrát snažil o pokračování. Když jsem se konečně odlepil, tak to byl nefalšovaný boj. Přišel i strach, protože zde se již vyleze z věže a pod sebou máte opravdu díru kamsi do pekla. A vzhledem k tomu, že jsem byl nešťastný, že mi to klouže, protože jsem byl orosen, únava už byla taky cítit, žádnéj kloudnej chyt a osolenej šikmej stup, jsem se už viděl, jak dávám bombu do smyčky. Snaha něco založit byla marná a když už to vypadalo, že opravdu jdu, najednou jsem se nějak srovnal, objevil tutovej chyt a byl jsem zachráněn. Založil jsem si uzel, najednou napětí tu a tam, dobyl jsem poslední kruh a hurá na vrchol! Vojta za mnou v těsném závěsu s obrovským úsměvem, že jsme to dokázali a po šesti hodinách to máme za sebou! Nemohli jsme se vynadívát na tu nádheru, která nám ležela pod nohama. Pak následovalo prolístování obrovské vrcholovky a hledání kamarádů v ní zapsaných. Škoda, že tu s námi nebyly holky. Na závěr jsme si ještě ještě dovolili akrobatickou zvedačku a poté už

dlouhým slaněním na pevnou zem a hurá za ostatními. V sobotu přišel zlatý hřeb celé expedice. A to výstup na Starostu. Hned první večer, v pondělí, jsme se dozvěděli o plánu vytvořit přelanění ze Starostové na Starostu. Nicméně ráno to vypadalo všelijak, že se to asi nezorganizovalo a že z přelanění nic nebude. Tak jako tak, už od začátku zájezdubýlo jasné, že dáme pokus na Starostu, a tak po pár zcela zcestných planých myšlenkách, že na to kašlem, jsme se vydali opět do skalního města.

První pokus skončil zjištěním, že jsem na špatné straně pilíře, když jsem viděl lezce na druhé straně komína, tak jsem od tamtud radši rychle zmizel a šel jsem se postavit do fronty pod správný nástup. Stará cesta VIIa se stavěním u 4. kruhu – známá to klasika vylezená německými lezci v roce 1928 - začíná širočinou, na Adršpach nic neobvyklého. První tempa jsou opravdu za trest - velmi namáhavé a asi mi to přišlo i horší než na Milence, i když to byla podobná lopota. Měl jsem ale v hlavě guláš, tak celá první délka bylo jedno velké trápení – od zoufalého zakládání až po nemožný styl lezení, prostě hrůza. Ale nakonec se podařilo a mohl jsem políbit první slaňák. Když se za mnou postupně vysoukali další, došlo na překrok přes komín, na který jsme se zdlouhavě odhodlávali i přesto, že jsme to trénovali na piánu na zemi a i přes nahozený slaňák na druhé straně propasti. Ale vzhledem k 30ti metrové šluchtě dolů se nikomu moc nechtělo udělat krok do neznáma.

SLONOŠKRAT

SLONOŠKRAT

Našel se i první hrdina, který se odhodlal a pokračoval v dobývání prvního kruhu, kde se dříve stavělo. Na polici pod ním se poprvé otevře výhled na Starostovou a tam jsme k našemu překvapení viděli naše kamarády z hospody s tím, že se přelanění skutečně uskuteční. Takže jeden z nás vyrazil dobýt první kruh – je to velmi jemné rajbasové lezení – každý krok je dost „nasladko“. Do spáry jde založit špatné ufo a špatná žába a nohy nestojí prakticky na ničím, nicméně

se podařilo kruh dobýt hned na první pokus. Stálo to ale veškerou přidělenou dávku morálu, a tak další postup byl opět na mně. A byl jsem zatraceně rád, že kruh vybojoval někdo za mě, protože to bylo opravdu psycho i na druhým. Dále bylo potřeba odtraverzovat k dalšímu kruhu opět po žádných stupech a žádných chyttech. No ani jsem nedutal a radši přepnul hlavu do apatického módu. To vám byla radost, když se expreska zacvakla do 2. železného kolečka. V této fázi se někteří za námi začali trochu nudit a tak na polici dělali stojky a podobné chobotiny. Já pak dále pokračoval přelesením dalšího stavění přes docela morálový, ale technicky krásný, čtyřkrok, kde jsem se už opět viděl, jak mávám křídly kamsi do propasti. Pak přijde první použití smyčky na obhoz, dále hodiny a 4. kruh. Tady jsem dobral svou skupinu a poté stavěním a již lehkou pasáží až na vrchol. Tam postupně vylezli ostatní. Na protější Starostovou dolézala početnější skupina a začalo se schylovat k přelanění. K úspěšnému provedení bylo třeba na každou věž vytáhnout dvě lana a spustit dolů. Dole je potřeba svázat dohromady, aby byl na každé věži jeden konec lana a napnout je mezi oběma vrcholy – jedno statické na kterém se přelaňovalo a druhé jako pojistka. Nahoře je více slaňáků pro highlinisty a tak je to bezpečné. První krok do neznáma musel být opravdu s pořádným šimrákem v břiše, ale vše ve zkoušce pevnosti obstálo, a tak jsme mohli na střídačku jezdit ze Starostové na Starostu a ze Starosty na Starostovou. Je to naprosto úžasná expozice se zastavit přesně uprostřed, podívat se napravo, nalevo a dolů. Na to, jak je pod vámi všechno maličké – těžko se to popisuje. Prostě nádhera! A výhled ze Starostové je dechberoucí. Je vidět všechno! Starosta, Milenci, Konšel, Cukrovarák, Harfa... Na závěr jsme pověsili „prádló“ na lano, na kterém jsme jezdili a nechali to jako atrakci pro ostatní do druhého dne, kdy jsme si už udělali jen procházku do skal a s dobrým pocitem, plným žaludkem a klidným srdcem se pomalu rozjeli do svých domovů.

SLUNOSKRAT

ZE ZAPOMENUTÉHO KRAJE MOUDRÝCH LÉČITELEK

Bára Hladíková

S ohledem k místu a tématu letošního tábora je nasnadě zmínit se o románu Žitkovské bohyně mladé české autorky Kateřiny Tučkové. Je dost možné, že se o něm i k vašim uším něco doneslo, protože jde o velmi prodávanou a čtenáři oblíbenou knihu, dokonce získala několik literárních ocenění – například Cenu Josefa Škovreckého. Ráda bych vám na tuto knihu poskytla další pohled a především vás moc ráda podnítím k přečtení.

Na stránkách Žitkovských bohyní nás čeká příběh o poslední možné pokračovatelce tradice žitkovského lidového léčitelství. Budete spolu s ní pátrat v archivech po původu nedůvěry v moudrost Bohyní, bude vám vrtat hlavou, čím tyto ženy vzbuzovaly strach v těch, co byli u moci, a budete toužit poznat jejich odlehlý a syrový kraj.

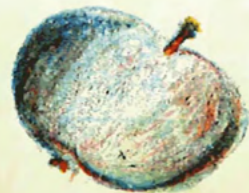
Bohyně byly moudré ženy z Moravských Kopaníc, o kterých se říkalo, že mají neobyčejné schopnosti. Uměly léčit pomocí bylin, dovedly dát dobrou radu nejen ohledně zdraví.

Poradily také s láskou, nepěknými sousedskými vztahy nebo s řešením krádeže. Je už jen otázkou názoru, zda opravdu dědily nadpřirozené schopnosti, nebo zda se naučily od svých matek – bohyní znát léčivé rostlinky, rozumět lidské duši a umět tázaného přesvědčit o tom, že mu pomohou. Protože i toto přesvědčení někdy mohlo léčit. Hlavní hrdinka knihy prožila velkou část dětství se svou tetou – Bohyní, kvůli machinacím minulého režimu se ale ocitá osamělá a vyvržená. V dospělosti začne po minulosti své tety a následně i příběhu Bohyň pátrat. Spolu se svým bratrem se také vrací do své rodné krajiny a my si můžeme užít spousty popisů karpatských mlh a jiných krás.

Kateřina Tučková je obdivuhodná vypravěčka. Její schopnost vtáhnout do děje je z těch, které vás polapí do svých řádků a pustí vás až u poslední tečky za větou. Příběh plyne volně a nenásilně. Neztrácíme se v příliš složitých větách, tam kde máme být zvědaví, jsme napjatí jako struny a čekáme, co bude. Práce s jazykem a napětím je zde skvěle zvládnutá. A když budete číst dokumenty z archivů a protokoly o procesech s Bohyněmi, nebudete vědět, zda jde o realitu nebo fabulaci.

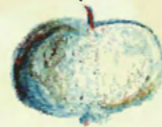
SLUNOSKRAT

V tomto zároveň tkví největší rozpor tohoto nepochybně kvalitního díla. Tučková používá jména reálných osob a míchá skutečné události s vymyšlenými pasážemi. Byli bychom jí schopni uvěřit úplně všechno, protože vše působí velmi skutečně a není možné ani přinejmenším odhadnout, kde je hranice fikce. Čtenář by tedy s takovou měl ke knize přistupovat – brát události s rezervou a jako určitý nástin toho, jaké bohyně mohly být a jaké se jim mohly dít příběhy. Dále by také nebylo správné události v knize připisovat skutečným osobám, pod jejichž jmény postavy v knize vystupují. Reálná jména v knize figurují nejspíš proto, že mají své libozvučné kouzlo a těžko by se vymýšlela podobná – Surmena, Janigena, Mahdalky. Zamlžená hranice reality spolu s ohromnou schopností fabulace ale neinformovaného čtenáře mate a nedává mu jasný signál,

že nejde o převyprávění skutečného příběhu. Pro tento rozpor mezi knihou a skutečností je kniha ne zřídka kritizována žitkovskými. Obzvláště jim vadí právě použití reálných jmen, ke kterým ale nelze přisoudit ony konkrétní příběhy. Popularita knihy také přivedla na

Žitkovou turisty, kteří se teď po osobách z knihy chodí ptát a hledají domky, ve kterých Bohyně žily.

Poslední drobností, která by se knize dala vytknout, je určitá nevyváženost v napětí. Většinou jsme zvyklí, že se zvědavost stupňuje a na konci přijde nějaký zvrát a vše je vyřešeno. Ale v této knize něco málo z oné vděčné gradace chybí. Téma je ale velmi zajímavé, vypravěčka je schopná a postavy jsou poměrně dobře prokreslené, a tak i přes tento nedostatek nebudete chtít knihu odložit.

Myslím si, že kniha určitě stojí za přečtení každým, kdo hledá kvalitního současného českého autora. Stejně tak si svého čtenáře tyto stránky najdou i ve všech milovnících karpatské krajiny, lidového léčitelství nebo starých příběhů. Od tématu nemůžete čekat, že bude snadným oddechovým čtivem, ale pokud si oblíbíte plynutí vyprávění, nebudete chtít knihu pustit z ruky.

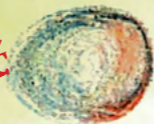

SLUNOSKRAT

CESTA DO HLUBIN DUŠI MLSNÝCH ANEŽ INSPIRACE NA SEZÓNNI LASKOMINY

Janča Minářová

hruškový koláč

Pšeničná celozrnná mouka, žitná mouka, trochu alsanu či jiného tuku, 2 lžíce medu, kakao a trochu strouhané férové čokolády, rozinky, ořechy, prášek do pečiva bez fosfátů, voda či mléko či jablečný mošt – všechno to smícháme, vlijeme do koláčové formy a poklademe hruškama, můžeme posypat třtinovým cukrem. Pečeme, až to voní. No nesněž to!

Pečená podzimní zelenina

Na plech s olejem rozložíme tenká kolečka červené řepy, špalíky mrkve, petržele, celere, čtvrtky cibule, kousky česneku, pórek, zkrátka vše, co sklízíme na zahradě právě teď! Pokud chcete péct cuketu či dýni, přidejte až trochu později, ty jsou měkké dříve, než kořenová zelenina. Zakápneme olivovým olejem, posypeme trochou rozmarýnu, bylinkovou solí a dáme do trouby péct na 200 stupňů cca 40 minut. Ke konci můžeme přidat vlašské ořechy či posypat balkánským sýrem. Je to křupavé, prosté a náramné!

SLUNOSKRAT

polévka z dýně hokajdo

plněná cuketa

Uvaříme si červenou čočku (pro lepší stravitelnost můžeme k vaření přidat majoránku, dobromysl, či mořskou řasu). Poté do ní vmícháme osmahnutý pórek či cibuli a nastrouhané d v ě mrkve. I dušené rajčátko je tam dobré... Tuto směs ochutíme kurkumou, dosolíme, přidáme trochu česneku a vmícháme kysanou smetanu. Rozkrojíme větší cuketu podélně a vydlabeme semínka a dužinu. Pomažeme olivovým olejem a třeným česnekem a naplníme směsí. Dáme péct do trouby na malou chvilku, aby cuketa změkla, ale neblemcala.

Na oleji osmahneme cibuli, přidáme 2 nakrájené mrkve, petržel, celer a na kousky pokrájenou dýni hokajdo (zda se slupkou či bez záleží na stáří dýně). To vše chvilku restujeme a poté podlijeme vodou (čím méně, tím bude polévka krémovější). Osolíme a též přidáme bobkový list či muškátový oříšek. Vaříme chvíli, aby vše změklo, cca 10 minut. Poté vytáhneme bobkové listy !! a pak můžeme vše směle rozmixovat! Podtrhnout chuť můžeme umeoctem či bílým pepřem. Zakápneme smetanou a posypeme opraženými dýňovými semínky! Ach, je to slast!

B | R | N | O |

www.slunovrat.info

Základní článek Hnutí Brontosaurus Slunovrat

Časopis SLUNOSKRAT vydává Základní Článek Hnutí Brontosaurus Slunovrat.

<http://www.slunovrat.info> • šéfredaktor: Bára Hladíková • redaktor: Jasča Minářová

• grafická úprava a sazba: Hanka Syrová

SLUNOSKRAT